

BẠN ĐỌC VỚI “TRĂNG CÒN MỘT NỬA”

Những bài thơ từ khói sương của ký ức

Quốc Vụ

“Trăng còn một nửa” là tập thơ dành cho những ai đã từng yêu - yêu sâu đậm, yêu thật, thậm chí yêu mà không cần được yêu lại.

Tập thơ là tiếng vọng từ sương khói của ký ức, dành cho những ai từng lặng lẽ chia tay, đã từng ở giữa mùa Thu nhìn mưa rơi, nhìn hoa cúc vàng để nhớ về một người đã không bao giờ trở lại, cùng với những kỷ niệm đã chìm khuất vào không gian, thời gian của một thời tuổi trẻ...

Một vầng trăng khuyết, một vũ trụ cảm xúc

Thùy Dung

Không biết có ai như Đức Dũng, dám đặt tên cho tập thơ bằng cái phần thiếu hụt của vầng trăng. Người ta hay làm thơ ngợi ca trăng tròn, trăng sáng, còn tác giả lại cứ chọn cái dang dở như một lời thú nhận: đời người, tình người, mấy ai được tròn đầy?

Trong cái “nửa vầng trăng” ấy là một vũ trụ cảm xúc. Ở đó có những dòng sông không chỉ chở con đò, mà chở cả “giấc mộng”; có sóng nước đổi hờn, có mùa hoa bưởi, hoa nhãn, hoa cỏ lau hay tiếng rả rích của ve sầu. Những “con gió cũ”, “ghềnh đá cũ” hay “lời ca bỏ quên”, “tiếng đàn bỏ quên” như những món đồ thất lạc trong ký ức, được tác giả nhặt nhạnh và trở thành cái cớ cho nỗi hoài niệm dâng trào như sóng biển với những câu thơ động chạm đến bao nỗi lòng...

Những bài thơ khiến bạn phải suy ngẫm, liên tưởng

Thu Hồng

Thơ Đức Dững rất giàu hình tượng, được khởi tạo với những từ ngữ tưởng như bình thường nhưng lại rất khác biệt. Qua đó, những hình tượng tiêu biểu như *trăng, biển, sóng, gió, dã tràng, mùa Hạ, mùa Thu, hoàng hôn, dòng sông, bến nước, con đò...* đã gọi lên những cảm nhận sâu xa cho người đọc.

Đức Dững không đánh đố người đọc. Thơ anh chân tình, bình dị nhưng vẫn khiến cho người đọc phải suy nghĩ, phải liên tưởng đến chính bản thân mình. Thơ Đức Dững không làm bạn phải suy ngẫm về sự cầu kỳ của câu chữ mà chỉ khiến bạn lặng đi vì sự đồng cảm.

Những bài thơ để giữ lại, đọc lại

Quý Cảnh

Trong đời sống văn học, có những tập thơ không ồn ào, không phô trương, nhưng khi đã đến với bạn đọc thì để lại những dư âm sâu lắng dài lâu.

Tôi nghĩ rằng “Trăng còn một nửa” của Đức Dững sẽ là một tác phẩm như thế. Đây không phải là một tập thơ chỉ để đọc lướt qua cho xong, mà là để giữ lại, để đọc dần, đọc lại... Mỗi bài thơ như một ngăn kéo nhỏ mà mỗi lần mở ra, ta lại thấy một kỷ niệm tưởng đã cũ nhưng hóa ra vẫn còn rất sống động.

“Trăng còn một nửa” không làm bạn choáng ngợp về những ý tưởng cao xa, những cảm hứng thế sự hay cộng đồng mạnh mẽ, nhưng lại khiến cho bạn xúc động vì sự đồng cảm và liên tưởng; Những bài thơ không khiến bạn bật khóc, nhưng có thể làm cho bạn phải ngồi lặng lẽ rất lâu sau khi đọc để đối diện với chính mình...

Đọc để thấy mình

Quốc Dững

Thú thật, tôi không biết khi còn trẻ Đức Dững đã yêu ai, đã đi qua những miền đất nào? Nhưng tôi tin chắc rằng, khi đọc những bài thơ của anh, nhiều người có thể sẽ tìm thấy những năm tháng quá khứ

của chính mình. Đó là những kỷ niệm bình dị mà thời gian và những biến động trong đời đã khiến người ta quên đi.

Đó có thể là một lần lặng lẽ đi đón người yêu trong mưa;

Đó có thể là cái lần ngồi viết thư nhưng không dám gửi cho người ấy;

Đó có thể là lúc ta bất chợt nhận ra mình đã “già thêm mười tuổi”...

Và còn rất nhiều những kỷ niệm khác nữa. Những kỷ niệm có thể ngọt ngào, có thể đắng cay, chua chát nhưng đã trở thành một phần trong cuộc đời của mỗi người...

Thơ Đức Dũng có thể gọi lại cho chúng ta những điều xa xưa ấy và đó là lý do để tôi đọc và chắc chắn là sẽ luôn mang bên mình để những lúc cô đơn, những khoảnh khắc lặng buồn nhớ về quá khứ lại có được một người bạn tâm tình, biết cảm thông và chia sẻ...

Vàng trắng của thi sỹ

Thanh Tâm

Có lẽ không quá lời khi nói rằng: trăng trong thơ Đức Dũng là vàng trắng của thi sỹ - một vàng trắng không tỏa sáng rực rỡ nhưng vẫn đủ để soi chiếu tâm hồn người đọc. Nó không tròn, nhưng cũng không thể lụi tàn. Vàng trắng ấy vẫn đang chờ, đang đợi, đang tỏa sáng và sẽ còn sáng mãi trong thơ, trong lòng người yêu thơ, như một biểu tượng của những điều đẹp đẽ dù không trọn vẹn, của tình yêu dù dở dang nhưng vẫn đáng để giữ gìn. Đó là thứ ánh sáng không từ bầu trời mà từ lòng người - thứ ánh sáng của yêu thương, của đợi chờ, của tha thứ và thương nhớ...

Lưng trời cũ trăng chỉ còn một nửa

Một nửa vàng trắng thao thức vẫn chờ...

“Lưng trời cũ” - không gian xưa cũ, nơi từng có những hẹn thề nay, chỉ còn một nửa vàng trắng - biểu tượng của sự không trọn vẹn, của một tình yêu đã mất. Nhưng cái phần “thao thức vẫn chờ” ấy đã

khiến cho bài thơ trở nên ám áp hơn bởi tính nhân văn. Ở đây vẫn có một trái tim biết tha thứ, không lãng quên mà vẫn âm thầm chờ đợi.

Trong thơ Đức Dũng, mọi cảm xúc đều được chưng cất, cô đọng, được thể hiện qua những ngôn từ tạo ra hình ảnh giản dị mà thấm đẫm hồn người. Trăng trong thơ của anh là ánh sáng của ký ức. Không chỉ là biểu tượng, mà là biểu tượng sống động của một tâm hồn thi sỹ biết yêu và biết giữ lấy điều đã yêu, dù “chỉ còn một nửa”.

Một vầng trăng không tròn nhưng vẫn luôn tỏa sáng

Ngọc Hạnh

Lặng lẽ, tinh tế, sâu thẳm và rất đời thân quen, những bài thơ trong tập thơ là hồi ức được gập lại bằng câu chữ. Ở đó có biển, có sông, có mùa thu, dòng sông, con đò, tiếng ve... tất cả những hình tượng ấy đều gợi lên nỗi nhớ xao động về một thời tuổi trẻ đã qua với những cuộc tình của năm tháng cũ. Những câu thơ bình dị của Đức Dũng luôn khiến người đọc phải ngẫm nghĩ, phải liên tưởng và đồng cảm.

Đức Dũng là một người đã từng đi qua những vùng ký ức đầy gió sóng và mang về vài vốc sương sớm để ủ lại trên trang giấy. Đọc thơ anh, người ta không choáng ngợp, nhưng xúc động. Không phải để vỡ òa, mà để lặng đi trong những liên tưởng miên man...

“Trăng còn một nửa” không phải là sự thiếu hụt. Đó là cách tác giả gọi tên những điều thật đẹp nhưng dở dang - một nỗi nhớ thương nhẹ nhàng và bao dung với quá khứ. Đó là nửa vầng trăng của tình yêu đầu chưa kịp nở, của chuyến đò không có người đón; của một bóng áo trắng đã chìm khuất trong hương thơm nao lòng của hương hoa bưởi hoa cau thuở nào...

Có lẽ ai trong chúng ta cũng mang trong lòng một “vầng trăng chưa tròn”. Và với thơ Đức Dũng, ta biết rằng: dù chỉ là một nửa nhưng ánh sáng ấy vẫn đủ để thương, để nhớ, để giúp mỗi chúng ta sống tốt đẹp hơn với hiện tại...

Thơ Đức Dũng buồn nhưng không ủy mị

Mỹ Phượng

Tôi tin chắc rằng không ai đọc xong tập thơ này mà lại rơi vào tâm trạng buồn bã, nặng nề. Mặc dù nỗi buồn, sự tiếc nuối là cảm hứng chủ đạo của rất nhiều bài thơ trong tập thơ này, nhưng đó là nỗi buồn, sự tiếc nuối của một người từng trải, đã đủ độ chín để hồi tưởng lại quá khứ. Có thể có nhiều tiếc nuối, có thể có những xót xa, thậm chí là cay đắng nhưng vẫn đủ độ bình tâm để mỉm cười, tha thứ.

Thơ Đức Dũng không oán trách, không dằn vặt. Thơ ông lặng lẽ như chính cái cách người ta lớn lên sau những cuộc chia ly trong tình yêu.

Nếu được chọn...

Thu Hoàng

Nếu được chọn ra những câu thơ, đoạn thơ đã gây ấn tượng sâu sắc đối với tôi trong tập thơ “Trăng còn một nửa” thì đó sẽ là những câu thơ, đoạn thơ sau đây:

*Em ra đi khi gió Đông vừa tới
Mang theo cả vầng trăng của tôi!
(Vẫn đợi)*

*Có một người tìm nhặt tiếng đàn rơi
Trong sâu thẳm thời gian và nỗi nhớ
(Tìm lại bằng lăng)*

*Có một mùa Thu ngơ ngác vầng trăng
Nắng của ngày xưa nay ảm về xứ khác
Gió của ngày xưa thổi về rất mặt
Hoàng hôn tím tái cung đàn...
(Có một mùa Thu)*

*Anh với dải tràng nhọc nhằn trên cát
Tìm khúc đàn xưa ai đã bỏ quên!
(Tìm khúc đàn xưa)*

*Thương tóc rối trong một ngày gió lộng
Biển mênh mông, sóng cũng lạc nẻo về
Anh cô độc với thủy triều lặng lẽ
Hoàng hôn xưa đọng lại giấc mơ xưa.
(Thương nhớ về đâu?)*

*Sóng cứ nói những lời vô nghĩa thế
Biển còn gì khi biển chẳng còn em?
(Hát bên biển cũ)*

*Cỏ may gọi hoàng hôn về chốn cũ
Chiều không em còn lại gió trong lòng...
(Không trở lại)*

*Gió thổi, mây bay trên dòng thơ cũ
Bài hát đã già qua tháng năm trôi
Thương thương quá mùa Hạ mười tám tuổi
Mắt em xanh ngày ấy ở đâu rồi!
(Nhớ mùa Hạ ấy)*

*Có một người tìm nhặt tiếng đàn rơi
Trong sâu thẳm thời gian và nỗi nhớ
Em không đến, phố chiều lặng lẽ
Bằng lăng ơ hoa tím ở đâu rồi?
(Tìm lại bằng lăng)*

*Em xa, mùa Hạ còn đây
Nhọc nhằn ngọn gió, chiều cay mắt chiều!
(Mùa Hạ ấy)*

*Chỉ còn lại chơi vơi nỗi nhớ
Gió lạc đường xưa, trăng cũ chẳng về
Anh thức với vầng trăng mòn một nửa
Một nửa trăng buồn như trái héo giữa trời khuya!
(Trăng héo)*

Tháng 8-2025